

Feliks Plohl
VSI MOJI GREHI

Poroka

(Ljubljana, 2008/09)

Eden od najlepših momentov v življenju vsakega človeka je poroka; to je tisto dejanje, ko se dve sorodni duši odločita, da bosta skupaj živeli do konca svojih dni (ali pa vsaj do ločitve, kar pa je zadnje, o čemer v tistem trenutku razmišljata). Prav zato se ob takšnih priložnostih veliko je, pije, veseli ... In tako nekako je bilo tudi pri meni. Vseeno si to, poroko namreč, štejem za enega od svojih največjih grehov. Zakaj? Ker sem zavestno naredil nekaj, za kar sem vedel, da se ne bo obneslo. Ko sem grešil, sem po navadi grešil proti bogu in ljudem; tokrat sem grešil proti samemu sebi. Lahko bi se izgovarjal, da sem bil naiven in da nisem vedel, kaj bo, a ne bi bilo res. Saj sem svojo baby-mamo celo predobro *poznal*. Kot bi rekli v Kaliforniji: *we go waaay back, just like a Cadillac seat...* Ni šlo za to, da bi se komaj spoznala in noro zaljubila ter odločitev sprejela v hipu. Ko sva se poročila, sva že imela sedemletnega otroka, tako da lahko rečem, da sva se takrat že dokaj dobro poznala. Jebat ga, če je do takrat ne bi spoznal, je ne bi nikoli ... Poznal sem že vse njene napake, ki jih je bilo ogromno, a sem vseeno mislil, da to ni taka reč in da se bo z mojim vplivom vse nekako poravnalo in popravilo. Pravzaprav še sam nisem bil prepričan, ali se bo obneslo, bil pa sem pripravljen tvegati. Po eni strani sem najbrž lagal samemu sebi, po drugi pa sem iskreno verjel, da mi bo mogoče uspelo. Če ne bi

verjel, zakaj bi se poročil z žensko, ki sploh ne zna kuhati?

Začelo se je v Ameriki, ko sva bila prvič skupaj in naštancala tamalega. Mislim, takrat sem prvič dobil to noro idejo. Tega si ne štejem za greh, ker je takrat še nisem poznal tako kot danes. Ko sem jo spoznal malo bolje, sem si rekel: *Ah, kje pa – niti slučajno! Ta definitivno ni ta prava ...*

Za svojo baby-mamo ne morem reči, da je slaba oseba, ker to res ni. V življenju jo jebe nekaj drugega – *luda je ko struja!* Pri tem ne mislim *luda* v prenesenem pomenu, ampak dobesedno – zadosti nora za v norišnico ... Okej, mogoče ne prav za v norišnico, za močnejše terapije pa vsekakor. Pravzaprav ima predpisano terapijo, ki pa se je niti slučajno ne drži. Moja baby-mama je namreč hudo bipolarna. Za tiste, ki ne vedo, kaj to je, naj dodam, da se ji razpoloženje lahko spremeni v sekundi – v stanju evforije jo brez razloga nenadoma popade bes, začne se zaganjati, razbijati, uničevati stvari, že naslednjo sekundo pa je lahko spet *happy-happy*. Ko rečem brez razloga, je to samo delno točno; razlog obstaja, a samo v njeni glavi ...

Na začetku mi njeno obnašanje in njena dejanja nikakor niso bili jasni, zato sem se velikokrat spraševal, zakaj se obnaša, kot se. *Koji joj je kurac?* Potem pa mi je njena teta razložila, za kaj gre. Ko je bila stara dve leti, ji je nekdo ustrelil mamo, ona pa je bila zraven in je to videla. Kar je pustilo posledice ... Ko sem to slišal, sem jo razumel malo bolje, še vedno pa nisem razumel nečesa drugega. Zraven sta bila na-

mreč tudi njena brat in sestra. Kako to, da onadva nista imela takšnih posledic? Bila sta bolj ali manj normalna, torej je v družini *luda* samo ona. Kakorkoli že, teta je vzela vse tri otroke in jih vzgojila kot lastne, tako da jim je bila dejansko bolj mama kot teta. Ko se je pozneje rodil še moj sin, je prevzela tudi vlogo babice, tako da ji bom od zdaj naprej rekel *babica*.

V glavnem, ko sem bil še v Ameriki, sem nekako opustil vse upe, da bom s svojo baby-mamo kdaj kaj dosegel. Z njo bi bilo itak zelo težko karkoli ustvariti, saj je večino časa preživela v zaporu, nazadnje pa, po odločbi sodišča, še v programu za obvladovanje jeze. Ko so jo končno spustili ven, sva na njeno iniciativo spet poskusila nekaj začeti, a sva se (tokrat na mojo iniciativo) spet zelo hitro skregala. To je sploh posebno poglavje (pa še dokaj dolgo), zato se bom k temu vrnil pozneje. Kakorkoli že, moja baby-mama je bila besna kot ris, v glavnem name, malo pa morda tudi nase. Takrat sem jo prvič zasnužil.

Nedolgo zatem, ko sem jo tako hudo razjezil, da sem že mislil, da nikoli več ne bo hotela spregovoriti z mano, so me pohopsali in končal sem v okrožnem zaporu v Los Angelesu. Kar samo po sebi niti ni nekaj, zaradi česar bi se človek razburjal. V *countyju* sem bil že nešteto krat in sem se tam že prav domače počutil. To je bila super priložnost, da se človek malo naspi (zunaj je bila zmeraj akcija, zato je za spanec včasih zmanjkalo časa) in spozna nove prijatelje, s katerimi lahko sklepa posle, ko se srečajo zunaj. Tokrat pa je bilo drugače, zato sem se zelo, zelo razburil. Hoteli

so me namreč deportirati nazaj v Slovenijo. Jasno, da sem takoj poklical babico in jo o tem obvestil. Ona pa je predlagala nekaj zelo čudnega.

»Feliks, a bi tebi mogoče pomagalo, da ostaneš v Združenih državah, če bi se z Malekio poročila?« me je vprašala. To vprašanje me je zelo zbegalo.

»Veste kako ... To bi mi sigurno pomagalo, ampak težka bo. Zelo, zelo težka ... Ne vem, če vam je kaj povedala, ampak midva sva nekako skregana. Je namreč zelo jezna name, tako da res ne verjamem, da bo za.«

»Veš kaj? Če si za, jo vseeno vprašaj,« mi je predlagala babica. »Pokliči jutri, okoli treh, jaz pa bom poskrbela, da bo takrat doma.«

Jasno, da nisem verjel, da bo res kaj iz tega, saj sem za razliko od babice točno vedel, *zakaj* je jezna name in nisem niti pomislil, da bi mi lahko odpustila. Po drugi strani pa nisem imel kaj dosti izgubiti. Vprašal jo bom, rekla bo ne, ampak vsaj poskusil bom ...

Naslednji dan sem jo res poklical, čeprav sem vedel, da kličem zaman. Oglasila se je moja baby-mama. »Kaj bi rad?« me je vprašala, in to s takšnim tonom, kot da bi me najraje na mestu ustrelila.

»Hmm, ... A si slišala, da me bojo deportirali iz Amerike?«

»Sem!« je odgovorila tako, da ni bilo prav nobenega dvoma, kaj si misli o tem. Saj je prav, da te bodo, edino to si zaslužiš ...

Sledil je neprijeten molk, nato pa sem le zbral pogum in jo kar direktno vprašal. Nima smisla odlašati, dlje ko trajajo, težje bo ... »Veš kaj sem te hotel

vprašat? Če bi se poročila z mano, to bi mi mogoče pomagalo, da bi lahko ostal ... A si za to?»

»Za kaj?« Prav nalašč se je delala neumno, ker me je izgleda hotela prisiliti, da jo zasnobim, kot se spodobi, ona pa bo rekla ne.

Pogoltnil sem cmok in jo vprašal: »Malekia, a se boš poročila z mano?«

»Bom!« Odgovor me je osupnil, saj je bilo to zadnje, kar sem pričakoval. Za trenutek sem ostal brez besed.

»Kuga?« nisem mogel verjeti, da sem dobro slišal.

»A si gluha? Saj sem rekla, da ja. Umij si ušesa, če ne slišiš dobro ...«

»Ja? Okej, kul, samo ne jezi se, ni potrebe,« sem jo hitel miriti.

»Saj ti dobro veš, zakaj se jezim,« ni zamudila priložnosti, da mi malo *natrlja nos*.

»No, ja, vem ... Lej, bova o tem kdaj drugič. Nimam dosti impulzov na kartici, daj, da ti razložim, kaj vse rabiš od papirjev,« sem hitro zamenjal temo. Razložil sem ji, katere dokumente potrebujem in zmenila sva se, da jo čez dva dni spet pokličem in preverim, kako daleč je prišla. Pogovor sem prekinil še preden bi ji rekel kaj, kar bi jo lahko razjezilo. Pri njej je pač tako – v živo se skregava, a se potem pobotava, po telefonu pa moraš biti previden, da je ne razjeziš, ker se potem ne bo oglasila dva meseca. Zdaj ko sem jaz potreboval njo, si tega nisem mogel privoščiti. Če bi, nasprotno, ona potrebovala mene, bi bila najboljša opcija izklopiti telefon, saj sem vedel, da je v stanju poklicati tudi stokrat na dan.

Čez dva dni se je najin pogovor odvijal čisto drugače. Komaj sem rekel živijo, že se je začelo. »Veš kaj? Ma ko te jebe, naj te kar deportirajo, ne bom se poročila s tabo! Saj si niti ne zaslužiš drugega, kot da te deportirajo, ker voziš kurbe v Vegas, mene pa ne ... Naj tvoja noga nikoli več ne stopi v to državo! Zate ni več Amerike! Kako to, da si prav mene vprašal, če se poročim s tabo? Zakaj nisi vprašal tisto svojo kurbo? Zdaj, ko si v dreku, si pa mene našel!«

V normalnih okoliščinah bi se verjetno z njo skregal, takrat pa mi res ni bilo do tega, saj sem imel že brez nje cel kup problemov. Niti ne morem reči, da me je kaj prida prizadelo, saj sem takšen odgovor pričakoval že, ko sem jo prvič vprašal. Da je prvič privolila, sem pripisoval magičnim besedam babice, to je očitno bila njena zasluga. Pojma nisem imel, kaj ji je povedala, a je delovalo, vsaj dokler baby-mama ni spet znorela. Jebat ga, ker je to bilo več, kot sem pričakoval, sem potem dva dni premišljeval, *kaj bi bilo, če bi bilo ...* V resnici sem imel svojo baby-mamo še zmeraj rad, pa čeprav sem že zdavnaj opustil upe, da bova kdaj kaj ustvarila skupaj. Še bolj natančno: rad sem jo imel takšno, kakršna je bila prej, ko sva bila skupaj. Tudi takrat je imela iste napake – tudi takrat ni znala kuhati, ni znala z denarjem in ni poznala na uro – razen digitalno. Glavna razlika je bila v tem, da me je imela takrat rada. Oziroma *mislim*, da me je imela rada, ker človek nikoli ne ve, kaj natančno se plete ženski po glavi. Še posebej ne, če ima ta ženska diagnozo ... Ko je privolila v poroko, čeprav je bila name besna kot ris, si nisem mogel pomagati, da se

ne bi vprašal, *ali mogoče še zmeraj kaj čuti?* In ko je poroko odpovedala, sem sklenil, da sem imel očitno prej prav in da se zaradi njenih nepredvidljivih razpoloženj to enostavno ne spleča. Na svetu je več kot zadosti normalnih žensk, da bi se zajebaval z njo ... Sprijaznil sem se s tem, da me bodo izgnali iz Amerike, in pozabil na poroko ...

Ko sem se vrnil v Slovenijo, se sploh nisem počutil dobro. Počutil sem se kot rastlina, ki jo izpulíš s koreninami vred in jo presadiš nekam, kjer ji ne paše. Nekateri bodo zdaj pametovali in rekli, da so moje korenine v Bosni, jaz pa jim odgovarjam, da sem se od tam izpulil kar sam in mi zaradi tega nikoli ni bilo žal. Slovenija je bila v redu, Kanada tudi, ampak ne ene ne druge nisem objokoval, kot sem Ameriko. Pogrešal sem vse – prijatelje, sovražnike, ameriško hrano, 110-vatni štrom; pogrešal sem celo ameriške policaje in okrožni zapor v Los Angelesu. Najbolj od vsega pa sem pogrešal svojega sina. Dolge ure sem se po telefonu pogovarjal z njim in babico in bil zato z mislimi bolj v Ameriki kot v Sloveniji.

Po enem letu v Sloveniji sem se z babico dogovoril, da mi ga za počitnice pošlje na obisk. Pravzaprav sva se to zmenila že prej; po enem letu pa naj bi ta načrt le še realizirala. Obstajal je en problem: glede na to, da je bil star šele sedem let, ga čez lužo ni mogla poslati samega. Če bi bil star vsaj osem let, bi ga lahko na letalo oddala samega in bi zanj ob doplačilu popazile stevardese. Za sedemletnega otroka pa odgovornosti

ni hotela prevzeti nobena letalska družba, tako da bi za pot v Slovenijo potreboval spremstvo.

»Gospa Gerry, zakaj ne bi vi prišli z njim?« sem jo vprašal. »Mislim, da vam bo v Sloveniji všeč. Država je majhna in zelo v redu. Rad bi vam pokazal, kje živim pa to ...«

»Joj, Feliks, veš da bi zelo rada prišla, pa ne morem ... Obveznosti imam tukaj, res si ne morem privoščiti tako dolgih počitnic.«

Samo delno sem ji verjel. Babica je res imela obveznosti – poleg redne službe je imela še nepremičninsko agencijo in bila lastnica treh hiš (poleg svoje, v kateri je živela) ter dveh stavb z osemnajstimi stanovanji v vsaki, ki jih je oddajala in prodajala. Za žensko v njenih letih je bilo to res zelo naporno, in občudoval sem jo, saj je bila pri svojih petinšestdesetih še zmeraj pridna kot čebelica. Po drugi strani pa sem si naivno predstavljal, da lahko agencija, kot je njena, krajši čas obratuje kar sama od sebe, po inerciji, da ni nujno treba, da si zraven. Sumil sem, da je zadaj nekaj čisto drugega. Čeprav je babica odločno zanikala, kadarkoli sem se tega za šalo dotaknil, si mislim, da je imela dve fobiji; med vrsticami sem namreč ugotovil, da jo je strah letal in računalnikov, posebej pa interneta. Glede računalnikov sem bil prepričan, saj je pred leti kupila najhujši laptop, ki se ga je takrat dalo dobiti, in je še zmeraj zapakiran ležal v škatli, kot na dan, ko so ga prinesli iz trgovine. Ko sva se večkrat pogovarjala o tem, me je prosila, naj ji malce razložim, kako se dela z računalnikom, nazadnje pa je to vsakokrat preložila na naslednjič. Mislim, da mi

je enkrat celo priznala, da jo pri računalnikih najbolj skrbi, da bo pritisnila napačen gumb. Glede letal je trdila, da se jih sploh ne boji, a sem imel občutek, da se je zlagala. Pa ne, da bi se zlagala s slabim namenom – enostavno ji je bilo nerodno priznati.

Če bi skratka obstajala avtocesta od Los Angelesa do Slovenije, mislim da obisk sploh ne bi bil problem – babica bi skočila v avto in mi pripeljala tamalega na počitnice. Takole z letalom, in še čez ocean, pa ni bilo nobene možnosti, da bi jo prepričal, naj mi ga pripelje. Ko sem že obupal in mislil, da bomo morali njegove slovenske počitnice preložiti na naslednje leto, me je babica vprašala, ali bi bilo v redu, če ga pripelje kdo drug? Normalno, takoj sem bil za in že smo začeli razmišljati, kdo bi to lahko bil. V igri so bile njegova teta Vanitah, najboljša prijateljica moje baby-mame, Electra, ter neka punca, sicer tudi družinska članica, a mi nikakor ni uspelo ugotoviti, katera, kar niti ni bilo pomembno. Moja baby-mama ima sedemnajst tet; v vsakem okraju South Central Los Angelesa vsaj po eno, v Gardeni in Hawthornu kar po dve. Vse te tete imajo otroke, ki imajo otroke, tako da se na povprečnem rojstnem dnevu mojega tamalega zlahka zbere sto petdeset ljudi. Nikoli nisem niti poskusil, da bi si vse zapomnil; zapomnil sem si dve, tri najpomembnejše tete, poleg babice je bilo to dovolj.

Vse je bilo zmenjeno, potem pa je Vanitah odpovedala, za njo Electra in na koncu še tretja punca. Dva tedna pred njegovim prihodom smo bili, kot se reče v Ameriki, *back to square one* – se pravi tam, kjer

smo začeli. Spet se me je lotil obup in spet je babica našla rešitev: »Feliks, a bi bilo hudo narobe, če bi ga pripeljala Malekia?« me je vprašala. To me je spet zelo presenetilo.

»Hmm, niti ne, zakaj? Saj, midva sva se nekaj kregala, ampak to ni taka reč. Nič nimam proti njej, celo zelo hvaležen bi ji bil, če bi mi ga pripeljala, da ga malo vidim. Ampak, a vi res mislite da bi ona to hotela?«

»Ne samo da bi hotela priti z njim, celo malo jezna in užaljena je, ker je nihče ni vprašal za mnenje in povabil, naj pride z njim ... Se pravi, da ti ne bi imel nič proti, če ga pripelje Malekia?«

»Ah, kje pa... Gospa Gerry, gostili jo bomo kot princesko, nič ji ne bo manjkalo. Kar sva imela, sem pustil za sabo ...« sem ji zagotovil.

Potem so se začele priprave in odštevanje dni do njunega prihoda. Drugače povedano: moje življenje se je spremenilo v pisanje sms sporočil in postajalo čedalje težje. Tri dni pred njunim prihodom sem ugotovil, da jih moja baby-mama piše hitreje, kot jih jaz lahko preberem, kar je, moram priznati, za polpismeno osebo izjemen dosežek. Pri njej ni vejic, pik in takšnih nepotrebnih zadev, vsake toliko v besedilo umesti kakega smajlija in vsako tretjo ali četrto angleško besedo napiše narobe, pa je to absolutno ne moti – samo piše in piše ... Komaj sem prebral eno sporočilo in poskusil odgovoriti nanj, že sem dobil pet novih, tako da sem bil vedno v zaostanku. Če bi nekdo spremljal najino komunikacijo, niti slučajno

ne bi ugotovil, da sva z baby-mamo skregana in da se ne pogovarjava. Nekaj teh sporočil imam še zmeraj shranjenih, včasih jih preberem in se smejim. Naj vam postrežem z enim, ki se ga spomnim na pamet:

Me and Jonathan are on da plane now we are the only Black people here ☺ every body else iz White russian ☺

Dvomim da je bilo na letalu iz Amsterdama do Ljubljane kaj dosti Belorusov, lahko pa samo sklepam, da sta bila z Jonathanom edina črnca na letalu, da je nekdo od potnikov rekel nekaj, kar se je njej zdelo kot ruščina, da je nekje slišala za Belorusijo, ter da je, glede na to, da so bili vsi beli, sklepala, da so ziher Belorusi.

Mislim, da je moja baby-mama Slovenijo vzljubila, še preden jo je sploh videla. Kako in zakaj, mi ni najbolj jasno. Jaz ji je sigurno nisem preveč priljubil, kajti razlagati Američanom nekaj o državi, o kateri ne vedo niti tega, kje leži (niti jih to prav zelo ne zanima), se mi je zdela izguba časa. Vse, kar sem ji povedal, je bilo, da je to zelo majhna država, za tri Orange Countyje, in da ima pol toliko prebivalcev kot ožji center Los Angelesa. In da pri nas lahko pijemo alkohol tudi na cesti, ne da bi nam policaj za to napisal kazen. Aja! Povedal sem ji tudi, da imamo zelo lepo jezero, ki ima na sredi otok in na njem cerkev, ki pa ga do takrat še nisem videl v živo, ker zaračunavajo previsoke parkirnine. Je mogoče moj foter rekel kaj takega, ko je bil v Los Angelesu? On je bil

vseeno malo večji slovenski patriot od mene ... Naj bo kakorkoli, nad Slovenijo je bila navdušena že ob svojem prihodu.

Samo srečanje na letališču je bilo zelo čustveno. Najprej sem zgrabil tamalega, ga dvignil visoko v zrak, on pa se je samo smejal, srečen, ker me spet vidi. Ko sem ga spustil nazaj na tla, sem se obrnil k njej, kar je bilo malce nerodno. Kako naj jo pozdravim? Če ji ponudim roko, bo preveč neosebno, če pa ji dam ljubčka, bi bilo to pretiravanje, saj nisva več tako *buddy buddy* ... Opazil sem, da si me tudi ona ogleduje, kot da ne bi bila čisto prepričana, kako naj se odzove. Na koncu sem jo objel, saj se mi je to zdelo še najboljše. Res nisva bila v najboljših odnosih, ampak skupaj imava otroka in bova že zaradi njega povezana celo življenje ...

Seveda sem bil njenega obiska zelo vesel, priznam da tudi zaradi nje, čeprav je bilo tudi nekaj zelo nerodnih momentov. Oba sta mi šla na živce zaradi hrane. Karkoli sem jima ponudil, nista hotela jesti, bal sem se, da bosta šla nazaj v Ameriko in povedala babici, da sta bila pri Felotu lačna. Obupan sem tamalemu ponudil kozarec mleka, naj spije vsaj to, če že noče jesti. Samo požirek je naredil in rekel, da tega mleka ne bo pil, ker ima zelo čuden okus. Malo sem seveda pobesnel, saj sem poskusil oba, naše in ameriško, pa nisem zaznal prav nobene razlike.

Foter me je pomiril: »Kar pusti, da najprej poje sta bombončke, ki sta jih kupila na letališču. Potem ju peljeva v Leclerc, naj si sama izbereta, kaj bosta jedla. Bomo pustili Malekii, naj si sama kuha, če ji ni

všeč, kako mi to pripravljamo, pa bo v redu. Bosta že začela jesti, ne skrbi ...«

Res sta si nekje na letališču kupila dve veliki vrečki po dve kili gumijastih bombončkov in različnih sladic, ki sta mi jih ves čas ponujala. Čeprav niti nisem navdušen nad gumijastimi bomboni, sem jima vseeno pomagal, da bi jih ja čim prej pojedla in začela jesti pravo hrano. Skrbelo me je edino, kako bo, ko bo Malekia sama kuhala ...

Prve tri dni sem bil naravnost navdušen, saj sem bil končno spet s svojim sinom, in tudi z baby-mamo sva imela nekako normalen odnos. Ko rečem normalen, mislim, da sva se obnašala kot stara prijatelja, ki se poznata že zelo, zelo dolgo. Vse slabo, kar se je kdajkoli zgodilo med nami, je bilo tabu tema; oba sva si zelo prizadevala, da ne bi uničila naših skupnih počitnic. Dokler se ni tretji dan normalno naenkrat sprevrglo ...

Tisti dan smo se ravno vračali iz mesta. Pravzaprav smo se peljali mimo doma, na vrt, ki je kakšnih petnajst minut peš oddaljen od našega stanovanja, in kamor zlasti poleti zelo rada zahajata foter in njegova Nada. Po navadi se na vrtu zbere veliko ljudi in nastane cel žur, tako da se tam zelo prijetno počutita. Ko smo bili že blizu doma, se je baby-mama spomnila, da jo tišči lulat, kar je fotru nekoliko pokvarilo načrte.

»Veš kaj, Fela? Pojdi gor z njo, vaju odložim pred blokom, pa pridita peš, saj ni daleč ...«

Tudi meni se je to zdelo najboljše, zato sva se odpravila gor. Niti ne vem, ali je sploh šla na WC, ko

sva prišla v stanovanje. Iz čistega miru sva se začela prerekati in kmalu, na njeno iniciativo, tudi prerivati. To me je tako presenetilo, da ji je nekako uspelo zrušiti me na tla. Ležal sem na tleh, ona pa je skočila name in me tako močno tiščala dol, da nisem mogel vstati. Seveda mi tega nazadnje vseeno ne bi mogla preprečiti. V Ameriki sva namreč že imela podobne manevre in ugotovila, da mi v pretepu pač ni dorašla. Pa ne da bi ji za to manjkalo poguma ali volje, bog ne daj! Zmanjkalo ji je malo tehnike, hitrosti in kakšnih dvajset do trideset kil. Namesto da bi se poskusil osvoboditi, sem se začel smejati.

»Malekia, kaj bi rada od mene? Zakaj to počneš?« sem jo vprašal.

»Hočem se pogovoriti s tabo.«

»Dobro, spusti me pa se bova pogovarjala ...«

»Ne, ne bom te spustila, dokler mi ne odgovoriš na nekaj vprašanj.«

Ob tem sem se vse bolj zabaval, še posebej, ko sem videl, kako resno je pristopila k stvari. A si res misli, da me lahko prisili v pogovor?

»V redu ... Vprašaj, kaj te zanima?«

»A mi boš odgovoril po resnici?«

»No, ja, odvisno, kaj boš vprašala ...«

Ker je to ni zadovoljilo, sva za nekaj časa obtičala pri tem vprašanju, dokler ji le nisem obljubil, da bom odgovarjal po resnici. Bolj ko je bila resna, bolj mi je šlo na smeh. Jebemumater, če je ta normalna ... Začelo se je pravo zasliševanje.

»Zakaj si poklical Vanitah in Electro, da prideta sem, v Slovenijo, z Jonathanom?«

»Paaa ... Nekdo ga je moral pripeljat. Samega ga niso pustili na letalo, saj veš ...«

»Ja, ampak zakaj ti dve? Sta ti mogoče všeč?«

Postajalo je že preveč smešno. A je možno, da je ljubosumna? Le zakaj bi bila, saj nisva skupaj ... Bi se ji zdaj moral opravičiti ali kaj takega?

»Lej, najprej sem poklical tvojo teto, ona pa ni mogla, ker ima obveznosti ...«

»In si potem poklical Vanitah? Zakaj prav njo? Ti je mogoče všeč?«

Ja, ta je definitivno ljubosumna kot pes! Vanitah je bila Indijka in njena sestra Aarti je bila poročena z Michaelom, bratom moje baby-mame. Če se prav spomnim, je sploh še nikoli nisem videl, mogoče sem jo zgrešil na kakšnem rojstnem dnevu, ko se je vsa ta silna družina zbrala na kupu, ker jih je bilo pač preprosto preveč. Ko mi je babica povedala, da naj bi pripeljala Jonathana, sem na facebooku poiskal njene slike, da bi videl, kako izgleda. Ni kaj, bila je luštna punca, ampak definitivno ni bila moj tip. Aarti je bila tudi po svoje luštna, ampak predebela, grajena kot traktor. Vanitah je bila le malce boljša, primerjal bi jo s poltovornjakom.

»Vanitah? Ah, kje pa ... Saj veš, da imam rajši suhe punce ... Sicer pa, kako si sploh lahko ljubosumna na punco, ki je še nikoli v življenju nisem videl?«

»Nisem ljubosumna, samo sprašujem!« mi je zabrusila.

A da nisi? Ne, jaz sem ... Zadržal sem se, saj se nisem hotel prerekati in prilivati olja na ogenj. Če trdi, da ni ljubosumna, pa naj bo tako ...

»Kaj pa Electra? Ti je ona všeč?«

Electra mi je bila definitivno všeč, verjetno bolj kot moja baby-mama. V bistvu sta si bili zelo podobni, kot bi bili dvojčici ali vsaj sestri. Vsekakor je bila bolj podobna moji baby-mami kot njena sestra Jamilah, ki je bila tudi malo bajsasta. Spoznal sem jo, seveda, na enem rojstnem dnevu od tamalega in potem kar nisem mogel dočakati njegovega naslednjega rojstnega dne, da bi jo spet videl. Ravno sem se pogovarjal z babico in gledal tamalega, kako se igra z novimi igračami, ki jih je dobil v dar, ko je pristopila. Nasmehi in metuljčki.

»Živijo! Ti si sigurno Jonathanov oči, a ne da? Jaz sem Electra, Malekiina najboljša prijateljica ...«

Nisva se prav dolgo pogovarjala, kakšnih pet minut, kar je zadoščalo, da sem si o njej ustvaril zelo pozitivno mnenje. Definiral sem jo kot Malekio 2.0, izboljšano verzijo moje baby-mame. Po obraznih potezah sta si bili presenetljivo podobni, imela je le nekoliko tanjši ustnici in malo lepši nos, saj je imela moja baby-mama zlomljenega (spomin iz otroštva). Postavico sta imeli popolnoma enako, le da je bila Electra dva do tri centimetre nižja in tako svetle polti, da bi jo zlahka imeli za belko, če ne bi imela nekaj značilnih afroameriških potez. Največja razlika pa je bila v tem, da se mi je zdela dosti bolj brihtna kot moja baby-mama, in še bolj prijazna. Sicer ni bilo dosti časa, da bi lahko spoznal tudi njeno temno plat, a vsaj na prvi pogled se je zdelo, da je sploh nima. Ko je babica povedala, da bo z Jonathanom prišla Electra, moram priznati, da sem navijal zanjo in bil kar malce žalosten, ko je na koncu odpovedala. Zdaj sem

se spraševal, *ali ima moja baby-mama kaj opraviti s tem, da Electra na koncu ni mogla priti?*

»A si ti slišal vprašanje?« me je opomnila baby-mama, ker sem očitno z mislimi nekam odtaval.

»Electra? O njej nisem nikoli tako razmišljal, kaj ti je? Saj je tvoja najboljša prijateljica ...«

»Saj ona je tudi suha, tako kot jaz.«

»No, dobro, mogoče res, ampak je malce presvetla zame. Saj veš, da mam rad črne punce ...«

To jo je izgleda malce pomirilo, da je pustila Electro pri miru, za kar sem ji bil hvaležen. Če je treba, lažem zelo dobro, ne morem pa reči, da v tem prav uživam. Poleg tega se ženski včasih zelo težko zlažeš, ker zadeve *čutijo*. Po drugi strani sem se spraševal, zakaj se ji sploh lažem in opravičujem? Saj nisva več skupaj in je otrok edino, kar naju še povezuje ...

»Kako to, da nisi mene vprašal, če ti pripeljem Jonathana?«

»Hm, kako naj bi te vprašal, če se ne pogovarjava? Mislim, zdaj že, ampak takrat se nisva ... Poleg tega sem mislil, da si jezna name in nisem verjel, da bi sploh prišla, če bi te vprašal ...«

»Ja, ne moreš vedet, dokler ne vprašaš,« me je počula, kot bi jaz bil ta, ki je zabit kot štirna.

»Okej, mogoče imaš prav,« sem ji pritrdil. »Pa zdaj? A me boš zdaj spustila?«

»Ne še. Kaj pa jaz?«

»Kaj pa ti kaj?«

»A sem ti jaz vseč?«

Spet sem se začel smejati. Aja?! To jo zdaj zani-
ma ... Malo sem premislil, čeprav mi ni bilo treba
dolgo. Saj je bila moja ...

»Ja, vseč si mi ... A me boš zdaj spustila?«

»Veš kaj? Niti besedice ti ne verjamem!«

»Zakaj ne? Zakaj bi se ti lagal? Če mi ne bi bila
všeč, bi ti to naravnost povedal, saj nimam težav s
tem, verjemi mi ...«

»Ne verjamem ti! Že tri dni sem tukaj in se me nisi
niti dotaknil ...«

Zdaj sem se začel naravnost krohotati. No, ja, če
jo to matra, sploh ni problem. Zrihtamo v sekundi ...
Še zmeraj sem se delal malo neumnega in čakal, da
me bo ona prosila za seks.

»Lej, nisem ti hotel težit, ker sem mislil da me ne
maraš. Ko sva se zadnjič, še v Ameriki, menila po
telefonu, si bila malo jezna name.«

»Ne, jaz tebi nisem všeč. Če bi ti bila, bi vsaj kaj po-
skusil in ne bi peljal kurbe v Vegas, namesto mene ...«

»Če mi spustiš roke, ti mogoče lahko pokažem, ali
si mi všeč ali ne ...«

Spustila mi je roke in takoj sem jo zgrabil za rit.
Sledil je divji seks, zelo intenzivna zadeva, vmes pa
sva se ves čas nekaj prerekala, da ne rečem kregala.
Najin pogovor je bil slišati, kot bi se v diskoteki sre-
čala Trick Daddy in Trina.

Moje je bilo slišati kot:

*Hoe, you don't know nann nigga, uh uh
That'll represent like me*